

Hans Barkmeijer werd op 10 mei 1953 geboren in Rotterdam. Van de kleuterschool tot en met de twaalfde klas genoot hij onderwijs op de vrije school. Daar kreeg hij les van verschillende bevlogen leerkrachten. Met name de koorzang-uren en de uitvoeringen onder leiding van dirigent Willem Brüning, maar ook de lessen beeldende vorming hebben veel invloed gehad op zijn latere carrière als muziekdocent en dirigent aan het Rudolf Steiner College in Rotterdam. Hans was daar van 1994 tot aan zijn pensioen in 2019 werkzaam. In zijn scheppingsdrang, die niet alleen in zijn reeksen gedichten tot uiting komt, maar ook in het dirigeren van koren, waagt hij zich sinds 2020 ook aan het beeldhouwen. Zijn houten beelden zijn fors, en meestal uit één stam vervaardigd. Sociale motieven vormen vaak een inspiratiebron. Zowel in de gedichten, die hij voor tal van zijn leerlingen maakte, en in de gedichten die hij schreef bij beelden van andere kunstenaars, als in zijn eigen houten en stenen beeldhouwwerken, is Hans steeds op zoek naar dat, wat zich door de materie heen, in het niet materiële uit wil spreken.

hansbarkmeijer@gmail.com

Hans Barkmeijer

Vluchteling

Zelfzuchtige mannen
vals als hun blikken
geslepen
je verkoopt hen je ziel
voor de vlucht
uit ellende
onwaardige schepen.

Angstige overtocht
te lang al geen zicht
fel en vervreemdend
het weerkaatsende licht
geen haven geen overkant
van het ongekend land.

Wezenloos sta je daar
waarom ben je geboren
je rugzak is leeg
alles verloren
berooïd ben je en zwak
gelaten aan jezelf
geen wortel
en geen tak
schrijnend
de herinnering
aan armoë en een
opgedroogd geluk
het stof in je
geboorteland
en steeds herhaald
de onverdraaglijke kreten
van kinderen
die alles zien
belevan
onuitwisbaar weten.

Inspiratie

Uit oneindige ruimten
door de sfeer van planeten
binnen de aardring gekomen
zinderen golven
bevlogen
van licht
tot een vermogen
langzaam verdicht.

Kracht voor de wereld
velden magneten
dalend bewegen
een onbeperkt weten
ervaring en zegen
omstralen ons wezen
ze strijken je aan
in je hart
in je ziel
eerbiedig aflezen
het schouwspel
een spiegeling
in je gezicht.

Zee

Het stijgende water
je kind klampt zich vast
jammerklacht
wee
rillingen
golven
ruw als de stormen
ze komen
en luwen
nu maar ook later
de diepte de zee
meedogenloos
koud
het gitzwarte water.

Wie zal je beschermen
verdedigen
kind
meeuwen in zwermen
ze scheren en krijzen
geen houvast
de wind
wil het nemen
de zee zal het eisen.